ДОДАТОК до „БУКОВИНИ“.

РУСКА РАДА

НАРОДНА ГАЗЕТА

Виходить що тижня в пятницю | Адрес Редакциї: „РУСКА РАДА“ в Чернівцях ул. Петровича ч. 2. | Коштує річно 4 корони.

Ч. 36. Чернівці, дня 2. (15.) вересня 1904. Рік VII.

Сильв. Яричевський.

ДО БОЮ!

Грімко заграли боєвиї дзвони . . .
Змовкніть плачі, заніміте ви стони,
нам бо пора ось до бою!
Досить вже крови з ребер нам цідили,
дерли з нас шкруру, желїзом палили.
досить! . . . До бою, до бою!

Наші діди та батьки воювали,
груддю Европу цїлу засланяли,
доброю вмились кервою.
В ясир летїло відважне юнацтво,
вражих Татарів ломило козацтво
вічно в горячому бою.

Видко, що вічно нам — вічно колотись,
з ворогом правди за право боротись . . .
Йдімож до бою нового!
Ворог на поміч призвав собі злобу
та силоміць нас втискає до гробу
демон темноти і злого . . .

Сьміливо в ряд! Та прапор піднесїте
згоди, спокою, науки-просьвіти,
стамьмо валом, невзрушимі.
Разом спішімо — без ляку, одною
лавою будьмо в пекучому бою:
станемо — непобідимі!

Знаємо стежку, котрою іти нам,
сонцю на стрічу, кудою дійти нам,
тільки відваги не має!
Дальше-ж най круки ті чорні бушують?
Вічно-ж тирани най люд наш катують?
Лихо прокляте вбиває?

Просто і слушно, не підло лукаво
ми боремось за сьвяте своє право,
правда нам сьвітить горою.
Просто і слушно! . . . А там наша доля,
там наша сила і там наша воля . . .
Нумож спішімо до бою! . . .

Буковиньский Сойм скликаний!

Цїсарским патентом із 11. вересня покликано на наради багато австрийских соймів, а між ними і буковиньский, який, розпічне свої наради дня 10. жовтня то є в другий понедїлок по Воздвиженію Ч. Хр.

Соймові наради розпічнуть ся тим, що на руки краєвого президента зложать обіт новий маршалок і віцемаршалок краєвий. Бо бачите рівночасно із скликанєм сойму іменував цїсар і тих достойників. Маршалком іменовано прихильного народови бар. Юрія Василька, а віцемаршалком провідника цїлої буковиньскої Руси, щирого опікуна мужицтва Стефана Смаль-Стоцкого. Сам монарх покликав на ті визначні становища нових людий, що хотїлиби добра робітним людям, а передовсїм селянам.

Так то братя! Постоялим твердо при виборах й видим, що нас шанують. Не зля-

кали ся наші чесні виборці ні перед погрозами, ні заманили їх Фльондорівскі гроші, через то вибралим своїх заступників і з поміж них, а не з поміж боярскої компанії покликав цісар провідників сойму краю. От до чого веде єдність і згода. Дай Боже, аби она все була між руским народом, а певне стане нам ліпше.

Зачнуть ся наради соймові. Роботи є доста, бо дідичі довгими роками так закиринили краєву господарку, що єї не так легко можна буде повести на ліпшу дорогу. І наше селяньство нічо так не сподіє ся як того, аби наради нового сойму стали успішні для цілого краю, для всего селяньства. Дідичівскі посли чейже не посьміють в соймі перепинювати приятелів народа в їх спасеннім труді.

Війна.

Як завзята була борба під Ляояном, сьвідчить отсей опис битви кореспондента анґлійскої часописи „Times“, що був при лївій японьскій армії: На самім початку битви дня 30. серпня стало очивидним, що попередні успіхи ґенерала Оку спонукали єго відносити ся з маловаженєм до сили опору Росиян, бо він кинув наперед піхоту без достаточного артилєрийского підготовленя. Росияни відкрили огонь картачами з положень критих. Росийска тактика в часї дводневної битви була така, що ґен. Оку дорого за неї заплатив. Огонь Японців був безуспішний в порівнаню з огнем росийским, що все ставав сильнїйший. По артилєрийскій борбі, що продовжала ся цїлий день і в часї котрої Японцї потерпіли були дуже значні страти, ґенерал Оку зі смерком приказав піхотї атакувати. — Японцї мали 160 полевих армат і 60 картачівниць против 48 росийских полевих. Новий атак розпочав ся дня 31. серпня о 2-ій годинї рано. Третю японьску дивізию відкинули війска правого росийского крила. Пята дивізия борола ся успішнїйше против лївого росийсийского крила. Дротяні загороди перерубали Японцї топорами, але при тім потерпіли страшні страти. Росиян напали они в окопах майже несподївано. Над раном Японцї в наслїдок сильного огня були примушені знов покинути позициї. О дванайцятій годинї пята японьска дивізия почала знов приступ. В часї атаку японьска піхота дїлить ся на громадки по 12 людий. Той атак відбив другий ряд росийских укріплень. Третий атак ґен. Оку, розпочатий о 7-ій годинї вечером, також не удав ся, хоч один баталїон дійшов до росийских окопів. Слїдуючий атак був назначений на ніч, але показав ся непотрібним, бо ґен. Куропаткін велїв очистити другу оборонну лїнїю. Всї ті атаки коштували Японцїв до 10.000 людий, не чи-

---

Всеволод Ґаршін.

ЧОТИРИ ДНИ.

(Переклад із росийского).

(Дальше).

Ах, не мучте мене, спомини, дайте менї спокій! Минуле щастє, теперішне страждане.... Коби на самім болю скінчило ся, а то виступають ще спомини. Туго, туго! Ти стократь болїснїйша як всї рани.

Тимчасом стає горячо, сонце жарить. Отвираю очи і бачу ті самі корчі, то саме небо, лише при дневнім сьвітлї. А ось і мій сусїд. Так, се Турок. Який він величезний! Пізнаю єго: се той сам....

Перед мною лежить убитий мною чоловік. Длячого я єго убив?

Він лежить тут мертвий, окровавлений. Чого судьба загнала єго сюди? Хто він? Може він має, так як я, стару матїр? Вечером буде она сидїти на порозї бідної хатини і виглядати на північ; не приходить єї дорогий син, єї робітник і кормитель?...

А я? Я також.... Я рад би навіть з ним проміняти ся. Який він щасливий, нїчого не чує, не терпить болю анї від ран, анї сьмертельної туги, анї спраги. Баґнет пробив єму саме серце.... На унїформі є велика чорна дїра; довкола неї кров. Се я учинив.

Я не хотїв того. Я не хотїв зробити нїкому лиха, коли вибирав ся на війну.

слячи армії Курокого, що борола ся осібно. До неволї забрали Японцї лиш 7 людий. Ще значнїйші страти потерпіли Японцї в борбі о сам Ляоян. В покинених ровах російскі і японьскі трупи лежали одні на других. Дня 1. вересня війска відпочивали. Хибно думали, що тепер прийдуть лиш легкі борби з задною сторожию. День відпочинку був ужитий на то, щоби стягнути резерви. Слїдуючого дня о 9-ій годинї рано армія ґен. Оку знов розпочала борбу. Перед ґен. Оку і Нодзу була нова лїнія російских положень, що розтягнула ся на 19 кільометрів. Російскі окопи тягнули ся з заходу від зелїзницї на полудневий всхід від міста через передмістя і села. На горбах на правім крилї була уміщена російска артилерия. Пята японьска дивізия старала ся обійти Росиян, між тим як цїла артилерия третої дивізиї і 15-центиметрові пушки відкрили огонь з центра. Четверта японьска дивізия рушила на захід від зелїзницї, а дві другі дивізиї наступили прямо на Ляоян. Японьска піхота, що дістала ся в страшний артилерийский огонь, була відбита. Ґен. Штакельберґ пробував против пятої японьскої дивізиї іти приступом, але той атак не удав ся. Видко було, як безнастанно відходили російскі поїзди. Досьвіта Японцї розпочали сильну артилерийску пальбу. Загальний приступ був назначений на день 3. вересня. Ранний атак не удав ся. Від 9-ої до 10-ої години вела ся незвичайно сильна борба артилериї. Атак о 10-тій годинї також розбив ся о російскі укріпленя, лише пята дивізия передерла ся на передмістє, але тут потерпіла величезні страти. — Відтак розпочала ся знов скажена борба артилериї. В ночи Росияни ще держали ся в окопах, мимо того, що їх артилерия вже відійшла. Дня 4. вересня, по пятидневній борбі, удало ся вкінци Японцям заволодїти зелїзничим мостом о 3-ій годинї рано, але ґен. Куропаткін підійшов вже о $1^1/_2$ годинї рано з послїдними віддїлами російских войск.

Із Січового руху.

Із Старої Жучки.

Отворенє нашого товариства „Січ“ відбуло ся в недїлю 4. вересня 1904 р. як було оповіщено в „Буковинї“ і „Рускій Радї“. Хотяй перед тим в суботу була велика непогода, то все таки збудували наші Січовики павільон на толоцї й украсили єго ялиною, хоругвами й коверцями як найгарнїйше. В недїлю вигодило нам Богу дякувати дуже добре. Рано зібрали ся наші Січовики коло школи й удали ся під проводом кошового Володимира Пігуляка з своїм гарним прапором до церкви на осьвяченє. По сьвятій службі осьвятив

На думку не прийшло менї, що буду мусїв убивати людий. Я уявляв собі, лише, як буду наставляти груди против куль. І я пішов та наставляв.... Ну, а що потім? О, дурень з мене, дурень! Та сей нещасливий фелляг (має на собі єгипетский унїформ) далеко менше винуватий. Заким посадили їх на корабель, як оселедцїв в бочку, і відставили їх до Царгороду, він з роду не чув про Росию або Болгарию. Велїли єму йти і він ішов. Як би не пішов, були-б попросили буками або якийсь паша був би впакував єму кульку в лоб. І так відбув він довгий, тяжкий похід з Царгороду до Рущука. Ми напали на них, они боронили ся. Але коли він зміркував, що ми тих страшних людий, єго патентованої рушницї системи Пібодія і Мартінїя не боїмо ся і все дальше ступаємо наперед, тодї настрашив ся. Колиж він хотїв відійти, прискочив малий чоловічок, котрого він одним ударом своєї чорної руки убив би на смерть, і прошив єму баґнетом серце.

Чим вів завинив?

А чим завинив я, хотяй я єго убив? Чим завинив я? Длячого мучить мене спрага? Спрага! Хто знає значінє сего слова? Навіть коли ми маширували через Румунїю і при страшній спецї 40 степенїв відбували по 50 верст денно, навіть тодї не відчував я сего, що тепер відчуваю. Ах, коби раз хто надійшов!

Мій Боже! В тій величезній фляшцї він має певно воду! Але як менї до него

Всеч. протоєрей Іван Гнїдий нашу хоругов під патроном гетьмана козацкого Зиновія Богдана Хмельницкого. Кумами нашого прапору були Вп. пани Дарій Пігуляк і двірник Іван Рутько, котрі обдарували нас по 5 корон, за що їм виділ тов. складає сердечну подяку. При сїй церемонії вистрілювано на знак сурми з моздірів, а гук було чути далеко по сусїдних селах.

О 2. годинї зібрала ся інтелїґенция й багато селян з Старої Жучки, гостї з Черновець і поблизших сїл. Інтелїґенция явила ся досить численно, щоби показати своєю присутностию, що вона йде рука в руку з нашим до просьвіти пробуджуючим ся народом. Коли прибули славні „Сїчи“ з Старих Мамаївців і Ревної й відпоручники з иньших Сїчий, то розпочато отворенє тов. на підставі уложеного дневного порядку: 1. Привіт гостий. 2. Вибір сїчового батька й писарів. 3. Поясненє статутів. 4. Вибір старшини. 5. Привіти.

Вп. пан дир. з Старої Жучки Дарій Пігуляк заняв по перше слово, привитав прибувших гостий на се наше народне сьвято й подав коротко поясненє слова „Сїч“, єго колишне значінє й перейшов на єго нинїшну важність. По сїм попросив пан Д. Пігуляк загальних зборів, щоби вибрали собі предсїдателя. Пан академик Клим представив загальним зборам за сїчового батька Вп. пана дир. Ілю Ілюка з Кичери, на що збори з великим одушевленєм пристали, бо пан Ілюк задав собі досить працї, щоби тов. отворило ся, помагав нам грішми й зладив нашу хоругов безкористно. За сей єго труд висказує єму заразом старшина тов. найщирійшу подяку. При сїй нагодї вибрали збори на писарів пана академика Радика й пана учителя Ілюка з Старих Мамаївців.

Пан директор Ілюк висказав з одушевленєм велику подяку за удїлену єму честь, прочитав висше наведений дневний порядок, заняв своє місце й почав проводити загальними зборами. Академик П. Клим забрав слово, представив плюгаві аґітациї зі сторони ворогів, подав дуже гарний образець теперішної орґанїзациї народу, показав єї велике значінє для нашого бідного народу й яким способом може собі помочи бідний нарід.

З сим перейшов він до поясненя статутів. По сїй одушевляючій промові пояснив пан учитель О. Попович, кошовий з Кіцманя уряд старшини й єї затрудненє при товаристві й єго продукциях.

Слїдує тепер вибір старшини. Пан І. Ілюк передав кошовому Володимирови Пігулякови відзнаку й відібрав від него присягу, що буде щиро й вірно служити товариству. Потім переняв сю функцию кошовий й заприсяг иньшу старшину, а ря-

---

дістати ся? Кілько се буде мене стояти! Все одно, піду до него.

Повзаю. Мої ноги стають колодами, знесилені руки ледви двигають наперед неподвижне тїло. До трупа не більше як два сяжнї, але для мене се дуже багато, кількадесять верст. А проте я мушу повзти. В горлї пече мене і палить огнем. Без води навіть умирає ся скорше. А прецїнь, може....

І я тягну ся. Ноги звисають на землю неподвижно і всяке ворухненє спричиняє нестерпмий біль. Кричу, стогну, але повзаю наперед. Вкінци ось і він. Ось і єго фляшка.... має воду та ще кілько! Здаєсь, більше як половина фляшки. О, води буду мати довго... аж до смерти!

Ти спасла мене, моя жертво. Спершись на лікти, починаю відвязувати фляшку і нагло втерявши рівновагу, паду лицем на груди своєї жертви. Сильною вонею трупа заносить вже від неї. —

Я напив ся. Вода була тепла, але не зіпсута, до того у великій скількости. Буду міг ще кілька днїв жити. Пригадую собі, в „Психольоґії щоденного житя“ сказано, що чоловік о водї може видержати більше як тиждень. Так, розказана там история самоубийника, що відобрав собі житє через заморенє голодом. Жив дуже довго, бо пив.

Ну, а що потім! Коли й проживу ще пять, шість днїв, то в якій цїли? Наші пішли дальше, Болгари розбігли ся на чотири вітри. Дороги близько нема. Все одно

довим членам тов. відняв присягу при хоругві.

По окінченю роздачі відзнак привитали новозасноване товариство пан Радик, член академічного тов. „Союз“ в Чернівцях, п. Осип Попович, кошовий кіцманьскої „Січи“, п. учитель Ілюк, кошовий „Січи“ в Старих Мамаївцях, п. учитель Хемийчук, кошовий лашківскої „Січи“, п. учитель Бережан, кошовий з Лужан, п. Кость Гаврилець, кошовий засновуючого ся тов. „Січ“ в Рогізні. П. господар Ґелич з Топорівців висказав своє велике одушевленє й щирі желаня. Пан господар Тодер Юрчук з Рогізної дав гарні приклади, що й старшому чоловікови не пізно навчити ся читати й писати й заохотив Січовиків вивчити Історию Руси. Пан Січовик Чорноволюк з Старих Мамаївців привитав тов. і показав, яка то велика сила лежить в тім, коли наш нарід — хотяй ще темний — зібраний до сильної єдности.

По привітах закінчив п. дир. Ілюк збори, висказом ще раз найщирійші бажаня новозаснованому товариству й подякував отцеви Іванови Гнїдому за єго труд і участь при отвореню товариства.

По офіцияльній части Січевій відіграли молодики кичерскої читальнї аматорске представленє „Іцко Сват“. Задля великого натовпу народу будуть може деякі гостї незадоволені, що не могли вислухати представленя цїлковито. За се все перепрошує старшина тов. всїх гостий.

Що до збудованя нашого павільону складає старшина тов. як найщирійшу подяку за те, що Вп. пан господар і член ветераньского тов. в Чернівцях Іван Цернюк визичив нам дуже богато матеріялу. Також дякує тов. Ґріґорієви Демянюкови й всїм тим людям, що визичили нам так само матеріялів. Дальше складає товариство велику подяку всїм ґаздиням, що визичили скорців на украшенє павільону й всїм тим особом, що потрудили ся при роботї. — За старшину:

Володимир Пігуляк
кошовий.

Допись.

Із Топорівців.

Дня 7. серпня зібрали ся наші члени склепові, щоби зібрати гроші на рату, котра сего місяця має бути зложена. При сїй нагоді витолкував один з членів статути „Січи“ і „Взаємної Вигоди“, завзиваючи сих, котрі би хотїли вступити в члени одного або другого товариства, дня 19. т. м. вписатись і вкладку дати.

Скоро наші вороги се почули, зібрались і они по числї 5 і то в ночи на дорозї, ловлячи людий, тай від сего відтя-

---

— умирати. Лише замість тридневної аґонії я приготовлю собі цїлотиждневу. Чи не лїпше покінчити сейчас? Коло мого сусїда лежить карабін, знаменитий анґлїйский виріб. Потребую простягнути лише руку, відтак — хвилька і по всїм. Патронів лежить кругом доволї. Не мав часу всїх вистріляти. Отже чи робити менї конець чи — ждати? На що? На спасенє? На смерть? Ждати, аж прийдуть Турки і злуплять з моїх поранених ніг шкіру? Лїпше вже самому....

Нї, годї тратити голову; буду бороти ся до кінця, доки стане послїдних сил. Коли мене знайдуть, тодї я спасен. Може кости ненарушені, може вилїчать мене? Побачу вітчину, дорогу неньку, Машу....

Боже, нехай они не дізнають ся про всю правду! Нехай гадають, що мене убили на місци. Що з ними буде, коли дізнають ся, що я два, три, чотири дни терпів муки?

В голові менї крутить ся; подорож до сусїда занадто мене втомила. А до того ся страшна вонь! Який він став чорний... Що буде з ним завтра або позавтра?

І я лежу тут лише тому, що не годен дальше рушути ся. Хочу відпочати і заповзти на давне місце. На щастє віє звідтам вітер і уносить від мене поганий сопух.

Лежу зовсїм знесилений. Сонце жарить мене в лице та руки. Нїчим не маю закрити ся. Коби лиш запала раз ніч; думаю, се буде вже друга.

Гадки мішають ся менї в голові; паду без памяти. — — — — — — —

гаючи. І так: наш п. Отець Митрофанович кричав, щоб голопятників с. є. сих, котрі до села не належать, вигнати з відси, бо они село бунтують, до читальні ходять, мужиків розуму учать.

Наш пан надучитель Стефан Неделко котрий межи інтеліґинциєю рускою грає Русина-Українця, просить знов людий, тай страхає їх; „Бійтесь Бога“, каже, що ви робите, та они всї будуть замкнені, а учителїв, котрі з ними держать, викину сего року. Щоби єще більше страху надати, вговорював, що пан посол Стоцкий не вийде до сойму, бо Фльондор вніс рекурс і. т. п. р.

Жидів знова підбурюють сим, що їх страхають „Січию“ котра на се засновує ся, щоби їх бити, як се сталось в Заболотові. (?) (А се чиста брехня, аби Січовики били жидів у Заболотові, що виказала судова розправа. *Ред.)* Помагає їм в сїм кум п. Неделки, котрий за громадку правду, чи кривду, сидїв в кримінали а є се п. Двірничук Костатій. Двірник наш знову помагає їм сим, що каже вирубувати верби, бо як каже, дорога за вузка, коли піяки з корчми коло 12. або 1. години в ночи домів вертають.

Загадують ті пять і православну читальню і банок фльондорский заложити, бо знайшли собі одного, котрий зараз з ними знюхав ся, хотяй був кілька лїт читальником і в склепі своїм хоче отворити. Панотець Митрофанович приобіцює єму, що всї панотцї, а пан надучитель Неделко знову, що всї учителї будуть купувати, бо він вже о нових учителїв постарав ся, (ого!) а сих всїх нажене. Так страхають, обробляють наших селян. Хотїли они і нашого п. посла позбутись, бо всї ішли за Фльондором, а дурили других, що були за п. Стоцким. Наш пан надучитель то толкував менї, щоби п. Стоцкого не вибирати бо він чужий мазур.

Но Ви п. топорівский громадяни не бійтесь ся, не вірте ворогам, беріть ся до дїла а Ви топорівскі жиди не слухайте сих, бо „Січ“, має цїлком иньшу цїль. Придивіть ся, як в других селах разом з Вами пристають Січовики, наколи Ви за гроші не дастесь продати, як то трех топорівских при сих виборах зробили. Знайдемо ми єще і на ворогів средства і викажемо їх клевети, цїли тай дїла, а вкінци Ви самі з часом се спізнаєте.

Топорівский.

Всячина.

„Січ“ в Драчинцях. Дня 18. вересня с. р. о годинї 1 по обідї відбудуть ся в Драчинцях під голим небом на толоцї а в разї непогоди в стодолї чесного пана Николая Антонюка перші загальні

Я спав довго, бо коли прокинув ся, була вже ніч. Всьо як доси: рани болять, сусїд лежить ще заєдно, величезний і неповорушний.

Я приневолений думати про него. Не вже я справдї покинув все дороге, вірне, перебув пішки тисячі верств, терпів голод спрагу, мучив ся на сонци, а вкінци мушу лежати тут серед таких болїв, лише тому, щоби сей нещасливець перестав жити? Так, бо чи зробив я що хосенного для воєнних цїлий окрім того убийства?

Убийство? убийник?... І хтож? я?

Коли я рішив ся добровільно йти на війну, мати і Маша не відраджували менї сего, хотяй плакали надо мною. Осліплений ідеєю я не бачив тих слїз. Я не розумів (тепер зрозумів добре), що я заподїяв близьким менї серцям.

Чи думати менї про се? Минувшина не вертає нїколи.

А як дивно осуджували моє рішенє многі знакомі!

— Ге, дурак! І він мішаєть ся, не розумікчи нїчого!

Як могли они таке говорити? Як погодити ті слова з їх понятями про геройство, любов вітчини і подібні речі? В їх очах я мусїв мати ті чесноти. А проте я був — „дурак“!

А тепер я їду до Кишенева, мене обвішують торністрою і всяким можливим воєнним крамом. Їду ще з тисячами других, між котрими найде ся лише кілька,

збори тов. „Січ“ з отсим порядком зборів. 1. Отворене зборів. 2. вибір січового батька і мами. 3. Пояснене статута. 4. Вибір старшини, вручене відзнак і прапора. 5. Установлене членьскої вкладки. 6. Привітні промови й закінчене. За тимчасову старшину: *Данило Прокопець.*

Січ в Добринівцях. Позір! Чуйно братя Січовики! На 25. с. м. відбуде ся отворене січового коша в Добринівцях. В найглухійшім куті Буковини залунає січова пісня, тому прибувайте сотками до рогі гості, щоби дати доказ єдности нашого діла, тим більше, що отворене заповідає ся дуже цікаве. Отворене пічне ся службою божою, при чім місцевий сьвящ. Драчиньский осьвятить прапор, а самі збори наступлять у 11. год. з звичайним дневним порядком. Тож прибувайте численно завзяті Січовики на наше сьвято! Гаразд! — *Юліян Дробот*, коповий, *Стефан Маціборский*, осаул.

Отворене „Січи“ в Шишківцях відбуде ся в середу 21. вересня 1904. о 2. годині по полудни на толоці серед села з отсим дневним порядком: 1. Отворене зборів. 2. Вибір січових батька й мати. 3. Пояснене статутів. 4. Вибір старшини. 5. Установлене висоти вкладки. 6. Вільні внесеня. 7. Привітні промови і декламациї, потім танці „Січовиків“. Просимо всї „Січи“ і всїх прихильників „Січової“ справи особливо нашу всю інтелїґенцию прибути на сї збори як найчисленнїйше, щоб дати доказ нашої єдности і сили. — За старшину *Дмитро Тотоєскул*, кошовий.

Стережіть ся їдовитих грибів. В Реваківцях пов. Кіцманьского назбирала дня 10. вересня 1904 дївчина в садку грибів (печериць), котрі мала з сметаною присмажила. Повечерявши в хатї, дві доньцї з неньом та мамою полягали спати. Рано дївчата, одна 18 лїтна Марофта і 7 лїтна Дарія не годні вже були встати і до полудня обі в страшних муках повмерали. Родичів, котрі меньше з'їли грибів, по великих короводах відратували лїкарі від близької смерти, бо тоті гриби були троячі маремухи.

Подяка. Посол Тодор Левицкий одержав отсї письма. І. Вашківцї над Ч. дня 8. серпня 1904. До Високоповажаного Пана Тодора Левицкого, посла до сойму краєвого в Чорториї. Силою Найвисшого припорученя маю честь повідомити Вашу Всечестність, що Їх Цїсарска Високість зволили за висказане льояльности населеня вашківского повіту з нагоди тамже відбувших ся Виборів до сойму оповістити присутним Найвисшу подяку. О тім повідомляє ся Вашу Всечесність в наслїдок розпорядженя ц. к. президиї правительства краєвого з 6. серпня, 1904. ч. 136 з прошенем о відповідне повідомлене о тім

що йдуть подібно як я, добровільно. Прочі були-б лишили ся дома, як би їм на се позволили. Тимчасом они йдуть так само, як ми „сьвідомі“, машируютъ тисячі верств і борють ся так само, як ми, а може навіть лїпше. Сповняють свої обовязки мимо того, що — колиб їм було лиш вільно — покинули би всьо як стій і забрали ся домів.

Починає тягнути острий ранний вітер. Корчі колишуть ся, злїтає на пів сонпа птичка. Темно голубе небо закрасило ся на блїдо і затягнуло ся ніжним пухом хмарок; сїрий туман знимаєть ся із землї. Починаєсь третий день мого... Як менї се назвати? — житя? копаня?

Третий... Кілько їх ще остаєть ся менї? На всякий случай мало...

Я дуже ослаблений і здаєсь, не буду в силї віддалити ся від трупа. Незабаром станемо оба подібні і не будемо справляти один другому неприятности.

Мушу пити. Буду пити тричи в день: рано, в полудне і вечером. — — —
— — — — — — — — —
— — — — — — — — —

Зійшло сонце. Незвичайно великий кружок, поперетинаний та подїлений чорними галузами, купаєть ся в крови. Нинї буде, здаєть, ся горячо.

Мій сусїде що, стане ся з тобою? Ти вже й тепер страшний.

(Конець буде.)

учасників. Управитель староства Штронер. (Письмо повисшого змісту наспіло також на руки Вп. Еміля Вільнера, аптикара в Вашківцях над Чер.) П. Вашківці над Чер. дня 28. липня. 1904. До Високоповажаного Пана Тодора Левицкого посла до сойму краєвого в Чорториї. Єго Сіятельство ц. к. президент краю припоручив мені висказати Вашій Всечесности і прочим учасникам найгорячійшу подяку за приязні слова висказані до Єго Сьвітлости 22. липня, 1904. Обтім повідомляє ся Вашу Всечесність в наслідок Високого припорученя з дня 26. липня, 1904. ч. 3892. Управитель староства Штронер. Письмо повисшого змісту наспіло також на руки Вп. Еміля Вільнера, аптикара в Вашківцях н. Ч.

Заболіло кацапів дуже тото, що наші „Січи“ в такій скількости зібрали ся на лужаньскім двірци і так гарно повитали др. Кербера. От вони без утоми повторюють, що „Січовики“ бунтарі, розбійники і т. д. Єго господинове! Якби то було правда, то виб не відважили ся того писати! Але плетіть дальше, денунциюйте, се як раз до лиця спідленим душам. А й сьмішні, і кацапи, попадали всї до одного і — пішли в депутациї (розуміє ся самі від себе) до Кербера із скаргою, що їх нарід не вибрав у посли. Сим найліпше показали вони, які вони о . . . граничені.

Клопіт з паньскими жінками. До американьскої „Свободи“ пишуть з Канади, що богато наших парубків, доробивши ся пару ґрейцарів, поженило ся із якимись паннами, які тепер не хотять нїчо робити, чим опротивлюють житє бідних чоловіків. Се властиво заслужена кара для тих парубків, що не поженили ся із сїльскими дівчатами, аби мати добрі ґаздинї, але забагли пань. То видите, вже така натура наших людий, що наш парубок, як трошка доробить ся чогось, як стане дрібним урядником, або зажиточним ремісником то шукає собі жінки Бог зна у якій вірі лиш не між своїми Русинками. За те єму відтак паньска жінка дає добру науку.

Переписка Редакциї.

Кисилївским. Як дотепер ваші письма не були в „Рускій Раді“ поміщені, то тому, що на них не було нїякого підпису, а ми вже кільканайцять разів повторювали, що дописий не підписаних, або заосмотрених фальшивим підписом передовсїм, коли вони містять якісь жалоби і скарги, не будемо містити, бо ми мусимо за них відповідати перед судом, тому мусимо знати хто їх пише. Се най буде відповідию і для авторів иньших безіменних дописий, із яких ми не могли зробити нїякого ужитку. **М . . . в Лужанах.** Вашим листом покористуємо ся в другім числї. — **Ів. Олїйник** в Черепківцях. Такого підручника нїмецкої мови, як ви хочете, аби нїмецкий текст був писаний рускими буквами — нема! Друґувати єго для Вас не мож. Ви накладу книжки не годні заплатити, бо то коштує сотки. Одної книжки нїхто не печатає. От Вам наша рада: Підовчіть ся нїмецких букв і вчіть ся нїмецкої мови із готових а дешевих шкільних підручників.

Важне для Райфайзеньских Кас.

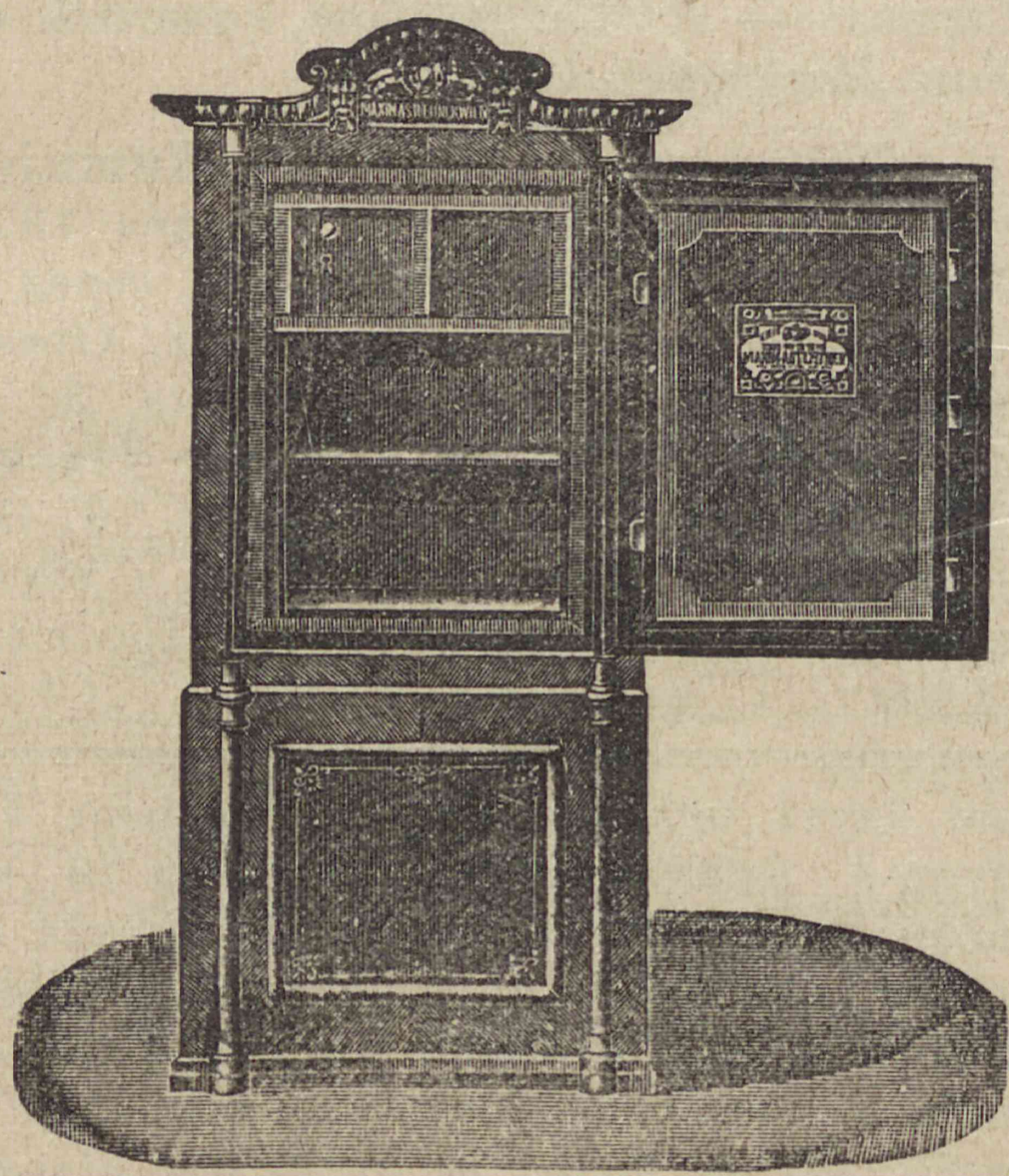

Огнетревала Каса Nr. 3,

коштує у мене дешевше як всюди. Маю також на складї

сїчкарнї і машини до шитя,

а всьо з найлучших фабрик. — За доброту ручу.

З поважанем

Василь Данилевич

машинїст в бровари Штайнера. ул. Желїзнича (Bahnhofstrasse) ч. 21, Чернівцї.

Видане Товариство „РУСКА РАДА“. За редакцию відповідає ІВАН ЗАХАРКО
З друкарнї „Рускої Ради“ в Чернівцях під зарядом Ів. Захарка.